

[Kjær Rasmussen.]

inddelinger, udelukker det ikke, at underudvalg kan oprettes for hvert kloaksystem med hovedkloak og rensningsanlæg. Vort nuværende system er jo i første række et retssystem. Vi mener, at disse råd må kunne være med i planlægningen af udviklingen i kontakt med øvrige planlægningsmyndigheder. Et vand- og kloakdirektorat under ministeriet vil kunne øve tilsyn med de lokale råd og samtidig være første klageinstans for eventuelt utilfredse grundejere. Naturligvis giver § 7 i forslag til lov om ændring af lov om landvæsensretter visse muligheder i den retning, men paragraffen giver ingen reelle muligheder for planlægning.

Jeg bemærker, at formanden for landvæsenskommissionen selv kan udpege de to kommissærer, han vil samarbejde med i de enkelte sager. Det er da vist et farligt princip, man her introducerer. Han vil jo få alle muligheder for at vælge sådanne, som ikke siger ham for meget imod. Mon ikke reglen burde være den, at man enten lod medlemskabet gå på skift eller også anvendte lodtrækning? I øvrigt har amtmanden jo tidligere været inde i billedet. Det var måske en tredje mulighed.

Jeg ser, at landvæsenskommissionsformænd kan indkassere gebyrer for udskrift af kendelser. Må jeg ikke spørge ministeren, hvis han ved det: hvor stort et beløb drejer det sig egentlig om, og hvem er det egentlig, som laver dette arbejde? Man kunne måske have en fornemmelse af, at det laves af kontorfolk i arbejdstiden, og er det tilfældet, så forekommer det i hvert tilfælde ikke særlig rimeligt, at formanden indkasserer et gebyr blot for en underskrift.

I øvrigt må jeg sige, at vi gerne havde set vandindvinding og spildevandsafledning under samme ministerium. Vi anser disse problemer for at være meget nøje sammenhængende, og efter vor opfattelse burde de høre under det samme ministerium. I øvrigt vil vi afvente udvalgsbehandlingen. Måske måtte jeg lige bede udvalget overveje nøje, om en eventuel afskaffelse af landvæsenskommissionerne var mulig. Vi vil altså afvente udvalgsarbejdet og i øvrigt forbeholde os ret til eventuelt at komme med ændringsforslag, hvis vi mener det fornødent.

Hanne Reintoft: Ved første behandling af dette lovforslag i sidste folketingssamling fremhævede jeg bl. a., at man burde samle lovgivningen om vandforsyning, udledning af spildevand samt forskellige andre planlægningsopgaver under ét ministerium og søge at forbedre planlægningen ved at sørge for større samlede regioner, end kommunerne kan udgøre; de har jo også erkendt, at de ikke kan løse opgaven. Jeg vil gentage dette og samtidig min påtale af den tilsyneladende uvilje, der er mod at investere det fornødne i denne lovgivnings effektive gennemførelse, fordi forureningsproblemerne såvel i vand som i luft og fødevarer måske er et af et moderne samfunds allerstørste problemer og et af de problemer, der kan føre os ud i meget store vanskeligheder, hvis det ikke løses i tide. Forsøg på at holde forureningen nede skulle være et af de kollektive goder, en moderne stat sørgede for.

Jeg vil også gerne her understrege, at det i meget liden grad er en lovgivning, der giver plads for partipolitiske hensyn og partipolitisk taktik. Man burde her være i stand til at se på de faktiske forhold, tage dem til efterretning og så søge at løse problemerne i fællesskab uden særinteresser, fordi det ligger helt klart, at giftigheden af de stoffer, der ledes ud i vort grundvand gennem kloak, vandløb og jordoverfladen, er så stor, at vi ikke kan se bort fra kendsgerningerne, lige meget hvad politisk forhold man nu har til statens indgriben og til de fornødne statslige og kommunale investeringer.

Siden lovforslaget blev fremsat sidste år, har jeg haft lejlighed til at arbejde lidt mere med problemet, og der er forskellige spørgsmål, som jeg gerne vil stille ministeren og anmode om, at de tages op til drøftelse i udvalget og senere til redegørelse her i salen.

Når vi ser de uoprettelige skader, der allerede er sket rundt omkring i udlandet — jeg kan nævne Bodensee, Rhinen, de svenske elve — på trods af eksperterts advarsler, men med politisk vedtagelse, det må vi med beklagelse konstatere — hvad har vi så tænkt os at gøre, hvis vort drikkevand ødelægges? Hvor er ansvaret, og hvem skal betale? Hvilke kriterier har man lagt til